

етата днес хронологична скала съвпада почти изцяло с гледната точка на Скалигер и Петавиус. Затова ще говорим условно за СКАЛИГЕРОВА ХРОНОЛОГИЯ и ще наричаме приетото днес датиране СКАЛИГЕРОВО.

Предполагаме, че читателят е запознат повече или по-малко с приетите днес – фактически скалигерови – представи за хронологията, преподавани в училищата и университетите. Затова няма да се занимаваме подробно с концепцията на Скалигер – смятаме, че всички я знаят. Ще съсредоточим вниманието си най-вече върху откритите в нея проблеми. Нататък ще анализираме накратко традиционните методи за датиране: датиране според историческите източници, археологично датиране, нумизматично датиране, радиовъглеродно, дендрохронологично и т.н. Това ще от полза за читателя, понеже ще му позволи самостоятелно да прецени сигурността и точността на тези методи, рамките на прилагането им.

ТРЕТАТА ТЕМА

През 1975–1979 г. направих голяма таблица, наречена условно ГЛЮБАЛНА ХРОНОЛОГИЧНА КАРТА, съкратено ГХК. Можем да я разглеждаме като достатъчно пълен „учебник на Скалигер“ по древна и средновековна история. Покрай хоризонталната ос на времето поставихме всички основни събития от древността с датите на Скалигер (приети до днес), списъци с основните исторически персонажи и т.н. Изброихме основните извори от всяка епоха, запазени досега. В получената хронологична карта има десетки хиляди имена и дати. Разпростря се на площ от няколко десетки квадратни метра и стана незаменима енциклопедия и пътеводител из днешната (фактически на Скалигер) постройка на древната и средновековната хронология. Материалът бе огромен, затова влезе в книгите „Критика и методи на хронологията“ и „Античността – това е средновековието“ със съкращения, във вид на таблици и графики.

ЧЕТВЪРТАТА ТЕМА

През 1974–1979 г. приложих новите емпирико-статистически модели за датиране върху материала, събран в хронологичната карта. Разгледахме най-различни двойки от исторически епохи заедно с основните им първоизточници. Обработвахме тези летописи статистически и ги сравнявахме по двойки. Така изчислихме коефициентите за близост на историческите текстове.

Ако коефициентът на летописите X и Y беше СЪЩИЯТ по величина като при НЕСЪМНЕНО ЗАВИСИМИТЕ хроники от достоверната епоха XVII–XX в. от н.е., тогава наричахме летописите X и Y (и съответните им